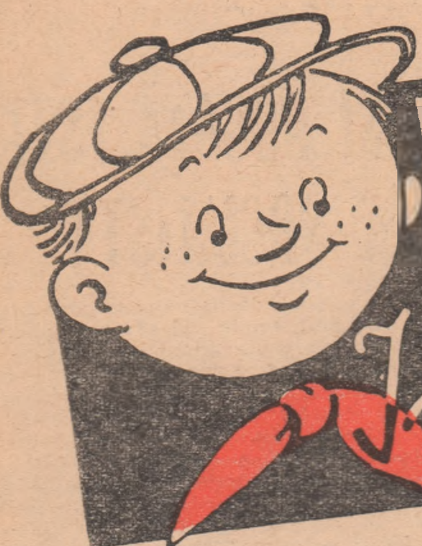
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 11 (951) * miercuri 11 martie 1964 * 8 pag. 30 bani

„Preocuparea Nr 1: Învățătura"

Copii, chiar acum vin dintr-o școală unde am aflat cîteva lucruri care m-au pus pe gînduri. Trebuie să vi le comunic de îndată. Vă rog să citiți totul cu atenție, deoarece în cele ce vor urma poate că veți avea un rol important.

Totul s-a petrecut în clasa a VI-a. Acolo, în banca a treia de lîngă fereastră, stau doi băieți. Cel negricios și voinic e Paul. Trebuia să fie într-a VII-a, dar repetă clasa... Mărunțelul de lîngă el e Georgică. Cu toate că au firi deosebite — Paul e gălăgios, pus mereu pe glume, iar Georgică mai mult tăcut și retras — sînt prieteni. Cînd Paul își driblează cu dibăcie adversarii pe terenul de fotbal, cine îl aplaudă frenetic de pe marginea terenului? Georgică! Poate unde el personal n-are de loc talent de fotbalist... Cînd Paul, la cinematograf, sperie fetele răcnindu-le în urechi, cine rîde cu mai multă poftă? Georgică! Poate unde el personal e atît de timid, încît nu-i chip să le salute fără să se înroșească.... E drept, are și Georgică unele „avantaje": se bucură de „protecția" lui Paul. „Cînd ești cu mine, n-are nimeni curaj să-ți caute nod în papură!" se laudă Paul. În realitate, nimeni nu-i caută nod în papură lui Georgică pentru că e cel mai liniștit băiat! De altfel, și profesorii îl laudă. Are note numai de 9 și de 10. Învață foarte bine. Învață chiar și pentru... Paul! Cu cîteva minute înaintea începerii orelor, pune caietele pe bancă și-i dictează lui Paul rezultatele temelor. Odată, Miron, președintele grupei de pionieri, i-a atras atenția lui Georgică:

— Nu e bine ce faci. Paul de ce nu muncește?

— Așa e, a spus cam cu jumătate de gură Georgică.

A doua zi, nu i-a mai dat lui Paul să copieze. Paul l-a privit ironic, a rîs și i-a spus batjocoritor:

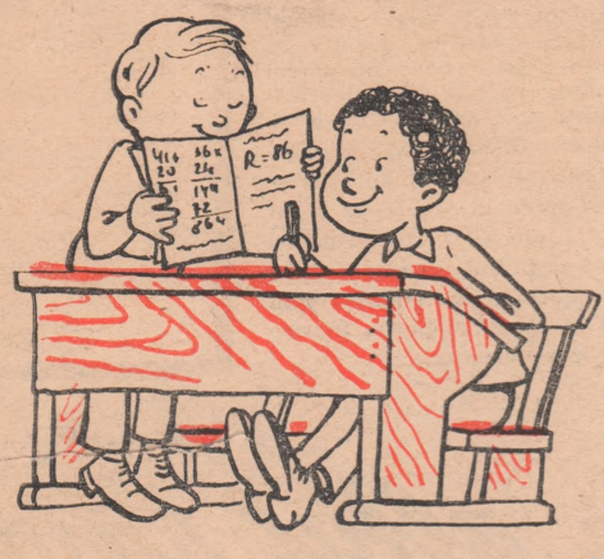
— Tocilarule! Vrei să ții totul pentru tine? Treaba ta. Tocește inainte!

„Tocilar!" Cuvîntul acesta l-a jignit adînc pe Georgică. I s-a părut că e ceva rușinos, nedemn să fii „tocilar"! De atunci, a reînceput să-i dea lui Paul rezultatele la probleme, ba chiar să-i facă și alte mici „servicii". De exemplu, cînd Paul întîrzia la ore, Georgică spunea profesorilor:

— E bolnav, îl doare gîtul!

El însă știa prea bine că Paul e ori la film, ori la fotbal, dar teama că Paul ar putea să-i strige din nou „tocilarule", îl făcea să ascundă adevărul.

În acest timp, în carnetul de elev al lui Paul se adunau șiruri de 5 și 4. Pe urmă Paul a „pierdut" carnetul. Notele proaste au continuat

însă să se înmulțească în catalog. Georgică însă era mulțumit că recăpătase prietenia lui Paul.

Dar într-o bună zi...

Era cu vreo jumătate de ceas înaintea începerii cursurilor. În drum spre școală, Georgică se gîndi să dea pe la Paul, să meargă împreună. Paul locuia într-un bloc din apropiere. Georgică urcă și, înainte de a intra, își frecă îndelung tălpile ghetelor pe ștergătorul dinaintea ușii; știa că părinții lui Paul cumpăraseră mobilă nouă, ba chiar și covoare noi. Într-adevăr, apartamentul era foarte elegant. Dar se vede că Georgică nimerise într-un moment nepotrivit. Paul era într-o discuție aprinsă cu mama lui.

— Ați dat toți banii pe mobilă, iar de bicicleta mea de curse ați uitat! striga Paul.

— Peste vreo două luni vei avea bicicleta! încerca mama să-l liniștească.

— Eu acum o vreau! bătea Paul din picior. Înțelegi? Acum! Trebuie să mă antrenez pentru concurs!

— Folosește bicicleta tatii!

— Nu e bună. Vezi că nu te pricepi? Aceea e bicicletă de oraș. Mie îmi trebuie una specială, de curse! se enervă Paul.

— Mai așteaptă, că n-o fi foc! Banii nu pică din nori!

— Nu mă interesează! Ați spus că dacă învăț, îmi luați bicicletă! Poftim carnetul: am și 8, și 9! Poate că mîine capăt 10!

Și Georgică îl văzu pe Paul întinzîndu-i mamei carnetul de elev. „Dar zicea că l-a pierdut! — se miră Georgică. Iar notele acestea — cine i le-a pus?!"

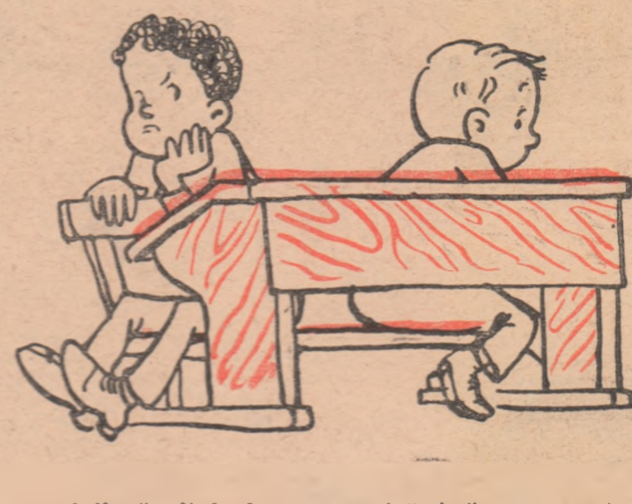
— Minte! strigă deodată Georgică, de prezența căruia și Paul, și mama uitaseră. N-are asemenea note! Și le-a pus el singur!

— Tocilarule, cine te-a întrebat?! se înfurie Paul. Pleacă, nu-i treaba ta! N-am nevoie de prieteni pîrîtori! Pîrîtorule! Tocilarule!

Lui Georgică îi veniră lacrimi de ciudă în ochi. Dar nu-i mai păsa. Dădu fuga pe scări. Acum știa ce are de făcut. „Trebuie să-l găsesc pe Miron!"

În aceeași zi, la sfîrșitul orelor, Miron convocă adunarea grupei de pionieri. Fuseseră invitați diriginții clasei, instructoarea de detașament și mama lui Paul.

În banca a treia de lîngă fereastră, Paul și Georgică ședeau unul lîngă altul, dar nu se priveau.

— Deschid adunarea de grupă, spuse Miron. Știm cu toții că preocuparea noastră nr. 1 trebuie să fie învățătura. Ei bine, propun să discutăm despre felul în care înțelege să „învețe" și să se comporte colegul nostru Paul. Cine dorește să ia cuvîntul?

...Dragi cititori, vă invităm prin intermediul gazetei noastre să participați și voi la discuția de mai sus. Așadar, înscrieți-vă și voi la cuvînt!

- **Ce părere aveți despre atitudinea față de învățătură a lui Paul? Cunoașteți și voi astfel de exemple? Ce le recomandați unor asemenea elevi?**
- **Ce credeți despre Georgică? Cînd a procedat el bine și cînd a procedat greșit?**
- **De ce e important ca învățătura să fie preocuparea nr. 1 a fiecărui pionier și școlar? Care e „secretul" că mulți dintre colegii voștri au note foarte bune? Vă rugăm să folosiți exemple concrete din clasa voastră.**

Trimiteți scrisorile pe adresa: gazeta „Scînteia pionierului" Combinatul „Casa Scînteii" — București. Specificați pe plic:

Pentru discuția:
„Preocuparea nr. 1: învățătura!"

Cele mai interesante scrisori vor fi publicate.

Gheorghiță reporterul

Vă cerem părerea

„N-o să treacă mult, și cartofii altoiți de noi, pionierii, vor prinde rod. Ne-a asigurat doar și tovarășa noastră profesoară care conduce cercul micilor naturaliști de la Casa pionierilor din Pitești".

POȘTA CONCURSULUI NOSTRU

„FRUMOASĂ ȘI BOGATĂ EȘTI PATRIA MEA SOCIALISTĂ"

Concursul nostru de abia a început, dar la redacție poștașul ne-a și adus primele lucrări. Sînt venite din orașe și sate, trimise de băieți și de fetițe și mai mici, care ne scriu pe hîrtie liniată cu litere mari, caligrafice și trimise de cei mai mari care au început să aștearnă pe hîrtie primele versuri. Dar toți, toți, și cei mari și cei mici, și cei de la oraș și cei de la sat își exprimă dorința de a participa la concurs. Mulți dintre ei ne scriu: „Și la noi sînt minunate realizări de care sîntem mîndri, și la noi sînt priveliști încîntătoare și pe care vrem să le cunoască și alți copii".

DOBRE MARIANA din Poiana Țapului ne-a trimis o compunere intitulată „*O călătorie pe Valea Prahovei*", o evocare plină de căldură a meleagurilor ei natale. Vă citez un fragment din ea.

„Hai, dragă prietene, oricine ai fi tu, fată sau băiat, hai cu mine împreună să facem o călătorie pe fermecătoarea Vale a Prahovei. Vom începe călătoria de unde vrei tu. Vezi, pe Prahova noastră deși a venit martie este încă frig. Dar este atît de plăcut să privești Bucegii noștri plini de zăpadă! Ei te salută bucuroși îndemnîndu-te să le străbați potecile acoperite de zăpadă. Sau poate vrei să ne plimbăm prin Predeal? Cîte case și magazine, toate noi și frumoase. Privește ce școli mari și spațioase! În ele învață sute de elevi. Mulți dintre ei se pregătesc pentru spartachiadă. Vara e și mai frumos. Pajiștile pe care iarna fac antrenamente schiorii, vara sînt acoperite cu iarbă verde și flori".

Apoi Mariana ne descrise în cuvinte calde, înălțătoare, frumusețea și bogăția celorlalte orășele de pe Valea Prahovei: Buștenii cu fabrica de hîrtie, școala medie, grădina zoologică, locuințele confortabile. Ne invită apoi să vizităm Poiana Țapului, se miră că Prahova curge mai departe atît de liniștită și indiferentă față de atîtea minunății cîte vede în jurul ei. Ne conduce apoi prin Sinaia, Azuga, Breaza. Se mîndrește cu frumusețile naturale ale locurilor unde ne-a fost ghid, dar și cu realizările minunate înfăptuite în ultimii douăzeci de ani. Compunerea Marianei se încheie cu următorul îndemn: „Învață prietene, învață ca mîine să-ți poți sluji cu mîndrie patria. Mîine vei trăi în comunism, ține minte!"

Ne bucurăm, Mariana, pentru compunerea ta scrisă cu atîta căldură și gingășie. Te rugăm să ne mai scrii.

Ne-a bucurat și scrisoarea lui EDU GHEORGHE, elev în clasa a VII-a din Mărginești-Balș. Ne-a trimis cîteva poezioare vesele, snoave populare culese din satul său, ghicitori.

Pionierul SBURLIA ADRIAN din comuna *Stejarul-Greci-Dobrogea*, ne scrie despre meleagurile sale, despre *„munții Dobrogei cei vechi"*, *„ce-i privesc cu drag prin geam"*. Ne descrie pădurile din care au început să-și scoată capetele ghioceii ghiocei și ne face următoarea invitație:

„Noi cu drag să îi culegem
Astăzi pînă pe-nserate
Mamei să îi dăruim
Pentru ziua de 8 Martie".

Ne-au mai scris: VASILE FLOREA *din Florești-Ploiești*, STERE MITICĂ *din Țariverde-Istria*, CIUBOTARU DOINA *din Zănești-Buhuși*, BRACEA STELIANA *din Constanța*, BURCEA MARIANA *din Babaroaga-Costești*, BĂRBULESCU DUMITRU *din Doba-Slatina*, POPOVSCHI MIHAI *din Corbu-Nou-Brăila*, ARNAT POMPILIUS *din Stănești-Giurgiu*. Așteptăm și de la ceilalți pionieri și școlari să participe în număr mare la concurs cu lucrări îngrijit scrise. Vă amintim că *în „Scînteia pionierului"* nr. 9 din 26 februarie a.c. au apărut condițiile de participare la concurs.

Pe curînd

„Scînteia pionierului"

Un președinte de detașament întreabă...

Cu cîtva timp în urmă, pe adresa redacției noastre a sosit următoarea scrisoare:

„Dragă redacție, mă numesc CEBANU ALEXANDRA și sînt elevă în clasa a IV-a. Colegii mei de la Școala medie nr. 1 din Năsăud, unde învăț, îmi spun Sanda. Atît printre colegii mei de clasă, cît și printre pionierii din clasa a III-a, cu care formăm împreună un detașament, am mulți prieteni. Poate și asta i-a determinat ca la adunarea de alegeri din toamnă să mă propună președintă de detașament. Desigur, m-am bucurat mult. Speram că voi primi ajutor de la ei în activitatea mea. Cu toate acestea lucrurile nu s-au întîmplat așa. Pionierii nu prea vin la adunări, activitatea în grupă e slabă. Iată de ce mă adresez ție cu rugămintea de a mă ajuta. Ce crezi că e de făcut?".

Vă imaginați, dragi prieteni, că la o astfel de dorință ca aceea a lui Sanda nu putem rămîne pasivi. Iată motivul pentru care am solicitat-o pe pioniera OREHOV LUCIA, președinta detașamentului claselor a VI-a, de la Școala de 8 ani nr. 14 din Cluj să-i răspundă Sandei. Citind scrisoarea Sandei, Lucia a întocmit răspunsul pe care-l publicăm în rîndurile ce urmează.

...iar altul răspunde

Dragă Sanda, am să încep scrisoarea mea prin a-ți povesti cîteva din ultimile acțiuni organizate de detașamentul nostru. Mai întîi, despre vizita făcută nu de mult la Fabrica „Porțelanul". În programul de activități prevăzusem o astfel de vizită. În discuțiile purtate în detașament am văzut că pe mulți dintre pionieri îi interesează această fabrică datorită dezvoltării de care aceasta s-a bucurat în anii regimului democrat popular. Cu ajutorul tovarășei instructoare, am luat legătura cu fabrica, aflînd totodată și o serie de lucruri legate de profilul acesteia și de procesul tehnologic. Așa s-a făcut că vizita propriu-zisă ne-a găsit pe toți bine pregătiți și cu dorința de a vedea practic cele aflate în discuțiile noastre. Mult timp după data vizitei, în detașament discuțiile despre ea n-au contenit.

Toți pionierii detașamentului nostru iubesc excursiile și drumețiile. Iată de ce noi niciodată nu ne despărțim de ele. În timpul acestui trimestru, am organizat o interesantă călătorie, ce-i drept imaginară, pe meleagurile patriei. A fost o „excursie" în care am învățat foarte multe lucruri despre orașele Oradea, Timișoara, Reșița, București, Galați, Onești, Suceava... Pregătirile le-am început din timp, cu aproape trei săptămîni înainte. Am stabilit „itinerarul", iar apoi am pornit cu toții în documentare „pe teren". Fiecare dintre pionieri a primit sarcina să se ocupe de culegerea materialului referitor la fiecare din „escalele" călătoriei. O grupă s-a ocupat de alcătuirea unui montaj cu imagini, care să oglindească înflorirea orașelor patriei, iar altă grupă a început să învețe cîntece și poezii, dedicate patriei și partidului, vieții noi pe care o trăiește poporul nostru. N-a fost uitată nici harta călătoriei, cu indicatoarele necesare.

Și iată și o acțiune cultural-artistică organizată în comun de grupele claselor a VI-a A și a VI-a C din detașament: „Concursul pentru cel mai bun cîntăreț, pentru cel mai bun recitator și pentru cel mai bun povestitor". *O caracteristică a concursului a fost că fiecare dintre pionieri s-a pregătit cu ceva. Unii au învățat poezii, alții cîntece, în sfîrșit, alții s-au gîndit să pregătească povestiri. Cele mai multe succese au obținut Sporu Aja, Petrovan Mihaela, Dan Maria. Dar toți pionierii s-au prezentat bine pregătiți.*

Cum e și firesc, înșiruirea activităților noastre ar putea continua. Ce trebuie să reții, Sanda, este ca la fiecare din aceste activități nici un pionier nu lipsește. Ba, mai mult, după cum ai văzut din cele arătate, ei vin cu plăcere participînd cu toții la pregătirea acestor activități. Cred că primul lucru unde ai greșit tu și ceilalți membri ai colectivului de conducere ai detașamentului este că: 1. N-ați cerut părerea pionierilor cu privire la acțiunile organizate. 2. Adunările voastre au fost organizate în pripă și la pregătirea lor n-au participat toți pionierii. 3. Voi credeți că activitatea pionierească constă mai cu seamă în adunări. Nu e chiar așa. Trebuie să organizați și drumeții, concursuri distractive, întreceri sportive, să învățați poezii și cîntece.

Iată deci cîteva lucruri de care trebuie să ții neapărat seama în activitatea ta viitoare. Și nu uita, adresează-te mai des tovarășului instructor de detașament. Îți va da foarte mult ajutor.

N.R. Dragi cititori, redacția intenționează să continue acest schimb de experiență între membrii activului pionieresc. Adresați-ne scrisori cu întrebările voastre; la aceste scrisori veți primi răspuns din partea unor experimentați instructori de pionieri și a președinților unor grupe, detașamente și unități fruntașe.

Tradițiile școlii

O recreație obișnuită: jocul și veselia nu mai contenesc în curtea Școlii medii „Mihail Sadoveanu" din Iași. Un clinchet de clopoțel și semnalul e înțeles. Vor începe orele.

Și peste tăcerea așternută în clasă, glasul profesorilor, al elevilor examinați. Apoi, vorbesc cataloagele: 10, 9, 8 și rareori cîte o notă nedorită de nimeni. Și din nou recreația.

Am stat de vorbă cu catalogul clasei voastre, a VI-a B, Zamfira! Da, am reținut: Tighineanu Zamfira. Catalogul mi-a spus că prietenii tăi buni sînt cărțile, notele mari. De ce înveți atît de bine, pentru ce te pregătești, te-am întrebat eu? Nu te gîndiseși încă la acest lucru, dar mi-ai spus că înveți să știi, să fi folositoare în viață. L-am întrebat și pe Marius Vitner, colegul tău. El vrea să ajungă inginer mecanic, un inginer bun. El învață la toate materiile foarte bine.

Am mers apoi la clasa a VI-a A. În dreptul foilor de catalog cu numele pionierilor Vatan Grigoriu, Cornelia și Coman Eugen, aceleași note de 9 și 10... Tu, Eugen, de ce înveți, de ce te străduiești să ai note bune? Mi-ai spus: vreau să devin aviator. Și pentru aceasta mă ajută în aceeași măsură și fizica, și romîna, și geografia...

Am discutat nu numai cu cataloagele, ci și cu mulți pionieri. Și fiecare știa de ce învață: să fie folositor patriei socialiste. Cornelia îmi spusese pe un ton plin de convingere: De ce învățăm? Sîntem doar schimbul de mîine al țării și ei îi datorăm totul.

În această școală învățătura este o chestiune de veche tradiție. Din anul 1955 școala poartă numele marelui scriitor Mihail Sadoveanu. Dar pînă atunci? Să ne întoarcem cu mulți ani în urmă...

Iași, 1835: ia ființă primul institut de învățămînt superior din Moldova: Academia Mihăileană.

Să răsfoim anuarele vremii împreună. Iată numele unor foști elevi: Ion Ionescu de la Brad, Grigore Cobălcescu, Emil Racoviță... Fiecare dintre ei s-a dăruit științei. Primul a ajuns un cunoscut cercetător al solului, al zootehniei. El a înființat prima școală agricolă pentru fiii de țărani, apărîndu-le interesele. Grigore Cobălcescu geolog și paleontolog a devenit autorul primului manual de geologie scris în limba romînă și al unui curs de geografie fizică a Romîniei. Emil Racoviță, elevul lui Grigore Cobălcescu, a dus mai departe tradiția de cercetări a ilustrului său profesor. Explorează Antarctica. În 1897, pe o corabie mică, „Belgica", alături de alți exploratori, pornește spre Polul Sud petrecînd un an de iarnă polară între ghețuri. Cercetează fauna antarctică, viața focelor, a balenelor. Întemeiază o nouă ramură a științei: speologia, și primul institut de această specialitate.

Și toate acestea, într-o perioadă de frămîntări pentru țara noastră, într-o perioadă în care oamenii de știință își croiau cu greu drum.

În același an în care Emil Racoviță se îndrepta spre Pol, într-unul din cataloagele Academiei Mihăilene, devenită Liceul Național din Iași, se înscrie un nume nou: Mihail Sadoveanu.

În volumul „Anii de ucenicie", scriitorul își va nota impresiile legate de venirea sa la acest liceu:

„M-am cufundat ca într-o baie de lumină; însușirile mele artistice au evoluat brusc, ca plantele sub soarele ecuatorial. Eram în Iașii lui Kogălniceanu și Russo, al lui Costache Negruzzi, Alecsandri, Eminescu și Creangă. Buna tradiție artistică era în aer: o respiram cu florile plantelor agățătoare de la Cetatea Goliei, cu mireasma teilor de la Copou, cu adierile grădinilor rustice din Mahalaua Țicăului".

În anuarele școlii, alături de numele scriitorului Mihail Sadoveanu mai citim numele filologului Al. I. Philippide, al savantului endocrinolog, acad. C. I. Parhon... Oameni care au adus renume școlii și i-au purtat faima peste hotare.

De pe băncile acestei școli — devenită azi Școala medie „Mihail Sadoveanu" — continuă să pășească în viață noi și noi promoții. Sentimentul mîndriei îl încearcă pe fiecare elev, pe fiecare absolvent. Azi, mai mult ca oricînd, tradiția de a învăța bine pentru a fi folositor patriei e dusă mai departe de generațiile tinere în bătrînul oraș mereu înfloritor, în care îți surîd la fiecare pas construcții noi.

... Și cine știe, s-ar putea ca peste nu mulți ani, dragă Zamfira, Marius, Cornelia, Eugen și atîția alții pe care încă nu v-am cunoscut, dar care știți de pe acum pentru ce vă străduiți, pentru ce învățați, să se vorbească despre munca voastră, despre felul în care ați căutat și ați reușit să deveniți oameni folositori patriei socialiste.

MARTA CUIBUȘ

UN BĂIAT DIN CLASA A II-A

Pentru că este mititel de statură, locul său este în banca întîia. Are ochii ca două mărgele negre și cînd vorbește, face din cînd în cînd pauze și se mută de pe un picior pe altul. Iubește foarte mult învățătura și fotbalul... Il cheamă Lucaci Stelian și are o figură serioasă, gravă. Uneori, colegii îl aud adresîndu-se unei fetițe.

— Mariana, am văzut că iar ți-ai pierdut creionul. Am eu în plus unul. Poftim. Dar te rog să nu-l mai pierzi și pe acesta.

La discuție este de față și colegul său de bancă, Jurj Ilie. Și pentru că și cu Ilie are o treabă, i se adresează imediat lui.

— Vrei să-mi arăți caietul tău de compunere?

Și după ce citește compunerea colegului său, hotărăște că este bună.

★

In clasa a II-a A de la Școala de 8 ani din comuna Gearmata, raionul Timișoara, prietenia celor trei copii este cunoscută.

Peri Mariana stă în banca a doua, în spatele lui Lucaci. Ea nu prea e prietenă cu ordinea. Odată îi lipsește un caiet. Altădată n-are creioane. Și colegul ei și-a pus în cap s-o ajute pe Mariana să devină o fetiță silitoare și ordonată.

Pe Ilie, colegul său de bancă, îl ajută să învețe mai bine. Și amîndoi îl iubesc pe Dudu — așa-i spun toți colegii lui Lucaci, pentru că este foarte silitor, pentru că citește mult, pentru că este un bun coleg.

L-am întrebat de cînd este prieten cu cei doi colegi ai săi. Și ne-a răspuns că de mult, din clasa întîi. Că se înțeleg bine. Și, pentru că vrea ca toți trei să devină pionieri, îi ajută să-și îndrepte notele și comportarea. „Pentru că un pionier, ne-a spus Lucaci — trebuie să fie un exemplu pentru ceilalți copii".

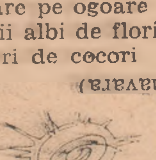
Sîntem de aceeași părere.

E. SKIBINSKI

Vine cu surîs de soare
Cu tractoare pe ogoare
Și cu pomii albi de flori
Și cu șiruri de cocori

(primăvara)

Cînd sosește nici n-o vezi
Pînă trece te distrezi
Nu-i nici iute, nici domoală
Și deși este la școală
Vine de trei ori pe an
Și nu-i pasă de ghiozdan.

(vacanța)

N-are-n glasul dumisale
Nici consoane, nici vocale
Și îți spune: intră-n clasă
Cum îți spune: mergi acasă.

(clopoțelul)

E din stuf și poartă gînduri
Înțelepte strînse-n rînduri

(cartea)

De cu seară pînă-n seară
Dînsul merge și măsoară.
Și de-ar fi din întîmplare
Să-nceteze să măsoare
Chiar dacă s-a deplasat
Tot i-am spune că a... stat!

(ceasul)

Jocuri

Scaunul care fuge

Toți jucătorii se așază pe scaune, în afară de conducătorul jocului, care rămîne în picioare. La semnalul acestuia, toți jucătorii își schimbă locul, căutînd să ocupe un alt scaun.

Același lucru îl face și conducătorul jocului. Cel care rămîne în picioare devine conducător.

Jocuri

Clopoțelul

Jucătorii stau în cerc unul lîngă altul, cu mîinile la spate, și trec de la unul la altul un clopoțel.

Unul dintre ei stă în mijlocul cercului și trebuie să ghicească,

Jocuri

după sunet, la cine este clopoțelul. El arată cu mîna pe cel pe care-l crede în posesia clopoțelului și strigă repede „mîinile". Jucătorul arătat trebuie să-și ducă imediat mîinile în față, cu palmele deschise.

Dacă clopoțelul este la el, el va trece acum în mijlocul cercului; în caz contrar jocul continuă.

Păsări călătoare

Le cunoașteți?

Mică ești și călătoare
Pasăre tulburătoare.
Cînți în noapte pe răcoare,
Și cînd soarele răsare,
Ziua în amiaza mare,
Și alean și bucurie
Păsărică cenușie...

Pui — apare-n cuib străin.
Cîntă des însă puțin.
Primăvara-i duce vîntul
Numele precum și cîntul
De se-aude-n toată țara.
Însă nu se-aude vara.

Taie unghiuri sus, în zare
Și-are cînt prelung de dor
La venire sau plecare.
Stă la baltă într-un picior
Și, pescar de felul său,
Musafir la heleșteu.

Tu te crezi cea mai moțată
Pasăre-mpopoțonată
Cu penaj împestrițat
Și cuibul necurățat.
Nică-al lui Ion a Petri
Te-ar fi prins odată-n tei
Să te vîndă pe cinci lei.

Să fii MINER

• Cîțiva dintre viitorii mineri (de la stînga la dreapta): Petru Danci, Spiridon Tlocea, Iosif Cotlar, Petru Bocean și Emeric Bőjte.

• In laboratorul de preparare a minereurilor: in prim plan, eleva Veronica Doseneiuc, anul III. secția preparare.

Baia Mare. Oraș cîntat de poeți, străveche așezare a minerilor încă de pe vremea lui Pintea Viteazu.

Baia Mare. Orașul de la poalele Dealului Florilor cuprinde între hotarele sale una dintre cele mai vechi instituții de învățămînt din țară. Aici, în 1864, a fost deschisă prima școală de mineri din Romînia.

Au trecut de atunci ani, generații după generații au absolvit școala îmbrățișînd meseria de miner. Au îmbrățișat-o, e un fel de a spune. Exploatarea nemiloasă din trecut i-a biruit pe mulți dintre ei. A venit însă eliberarea. În anii regimului democrat-popular, vechea școală de mineri din Baia Mare și-a deschis larg porțile, statul a creat condiții dintre cele mai optime — atît de viață cît și de învățătură. Astăzi, aici învață aproape 800 de elevi. La dispoziția lor stau zeci de săli de clasă, 3 ateliere de instruire practică, 6 laboratoare moderne dotate cu peste 1 000 aparate, care permit efectuarea oricărui gen de experiențe. 87 cadre didactice dintre care 57 sînt ingineri de mină, geologi de la unitățile Trustului miner Baia Mare asigură elevilor deprinderea meseriei și aprofundarea cunoștințelor teoretice la cel mai înalt nivel. S-ar mai putea adăuga manualele, întreținerea, cazarea și îmbrăcămintea — toate gratuit.

S-ar mai putea adăuga încă multe. Cel mai important e însă viața nouă, condițiile actuale de muncă ale minerilor. Dacă în trecut silicoza secera mii de vieți, dacă înainte singurele „mașini“ de transport în mină erau omul și calul, astăzi lucrurile s-au schimbat radical. Metamorfoza extragerii minereului din subteran a înseninat multe frunți, a deschis nenumărate pasiuni. Spre unitățile de exploatare mineră se îndreaptă azi tot mai mulți tineri. Iar drumul lor spre mină trece prin școală. Grupul școlar miner Baia Mare a pregătit în cei 20 de ani de la eliberare mai mulți mineri decît în toți cei 80 de ani de la înființare. Cadrele calificate aici s-au răspîndit în toate bazinele minere din țară. O dată cu ei, școala și-a trimis mesagerii prin intermediul cărora în fiecare toamnă alți „ortaci“ bat la porțile ei. Și toate acestea pentru că...

„Mă cheamă mina"

O chemare, un îndemn! O chemare căreia i-au răspuns aproape 800 de elevi, un îndemn pentru alți 800, 1 000... care se pregătesc.

„Mă cheamă mina!“ Acest răspuns l-am primit zilele trecute de la cîteva zeci de elevi. De loc emotivi, de loc sfioși, mina pentru ei constituie nu numai o chemare, nu numai un îndemn, ci și o tradiție. Mineri din tată în fiu, tinerii cu care am stat de vorbă au ținut neapărat în fața fotoreporterului să se pozeze cu cascheta pe cap.

— Am intrat prima oară în mină cînd aveam 14 ani. Bătrînul m-a purtat un schimb întreg după el. Ceea ce am văzut atunci m-a fascinat pur și simplu. Colivia, orizonturile și abatajele, locomotivele liliput, dar mai ales minerii mi-au devenit într-o singură zi atît de dragi, încît unica mea dorință a fost aceea de a reveni cît mai curînd între ei.

„Destăinuirea“ aparține utemistului Petru Bocean, elev în anul I — secția electricieni de mină. Cît privește bătrînul, acesta e... Petru Bocean, miner fruntaș la Exploatarea mineră Săsar din Baia Mare, decorat cu Ordinul Muncii cl. a II-a și a III-a, precum și de două ori cu Medalia Muncii, deputat în Marea Adunare Națională. Ca și tatăl său, tizul e fruntaș — la învățătură, firește — și are o singură dorință: să termine școala cît mai repede și să lucreze în mină.

Aceeași chemare l-a adus în școală și pe Iosif Cotlar, și el fiu de miner. Viitorul preparator de minereuri a venit la Baia Mare tocmai de la Rodna Veche, regiunea Cluj. Gîndurile sale țintesc departe. Școala de azi e numai o treaptă, o treaptă tranzitorie spre culmi mai înalte. Dorește să urmeze seralul, apoi facultatea. În ceea ce-l privește, Iosif Cotlar are toate șansele. De pe acum e premiant. Cu aceeași însuflețire învață și utemistul Petru Danci, tot fiu de miner. Și Emeric Bőjte, venit aci din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, și Spiridon Tlocea — sucevean de baștină...

Am amintit doar de cîțiva elevi. Sînt tineri veniți din regiuni diferite ale țării, dar cu aceleași gînduri, aceleași dorinți. Să învețe cît mai bine, să devină mineri. Și odată ajunși acolo, la mină, să lupte cot la cot cu cei mai în vîrstă, să dea patriei minereu mai mult, mai bun.

Pasiune

De te-ai afla în bibliotecă sau în laborator, în clasă ori în atelierele de practică, și dacă aici ai privi cu atenție cum citesc, cum învață sau cum lucrează cei aproape 800 de elevi viitori mineri, necondiționat vei ajunge la o singură concluzie: în tot ceea ce fac, în tot ceea ce spun, factorul pasiune este permanent prezent. Fundația acestui edificiu spiritual se realizează în școală. Meritul revine deopotrivă cadrelor didactice, organizației U.T.M. care le cultivă acest sentiment.

Așa deci, mina nu mai e azi o sperietoare ca-n trecut. Ea a devenit o instituție care cere știință de carte, o cît mai mare specializare — mina este astăzi un edificiu în care cultura este un lucru indispensabil. Dovada? 49 de elevi de la Grupul școlar miner participă la actuala olimpiadă de matematică, 13 la cea de fizică, aproape 20 la cea de chimie. Dovada? La un recent concurs „Cine știe literatură cîștigă“ s-au înscris nu mai puțin decît o sută de elevi. Și, rețineți, toți cu media 10 la această disciplină. O altă dovadă? Biblioteca dispune de 22 000 de volume. Dar asta nu e totul. Esențialul e că zilnic 60—70 de elevi schimbă aici cîte o carte. Esențialul e că tînărul coborît mai ieri din inima muntelui îți vorbește acum cu dezinvoltură despre Schiller, Goethe, Sadoveanu, ca să nu mai vorbim de Eminescu.

Expresie vie a politicii consecvente a partidului nostru, condițiile de viață și de muncă ale minerilor s-au îmbunătățit an de an. Tatăl care nu îndrăznea în trecut să-și dea copilul la mină, azi îl trimite la școală cu inima deschisă. Iar pe fundalul general al meseriilor din subteran, au apărut în anii noștri altele noi, la care minerii nici nu se gîndeau în trecut. A fost stins opaițul și electrificate minele — a apărut meseria de electrician de mină, stații și rețele de mină. S-au mecanizat lucrările în abataje — a devenit necesar mecanicul de mină. Tot atît de necesară a devenit meseria de preparator în noile uzine de flotare a minereurilor. Și în toate aceste meserii, întîlnești învățînd și muncind cu pasiune tineretul. Intîlnești nu numai băieți, dar și fete. Căci ideile preconcepute au dispărut, munca în marile uzine de preparare a minereurilor nu mai e o povară, femeile pot înlocui bărbatul. De la tabloul de comandă, manevrat cu pricepere, conduci un întreg proces tehnologic. Pentru aceasta trebuie numai să înveți. Trebuie să faci totul cu pasiune, cu dăruire. Minerul e un om complex, cult. Să fii miner e, într-adevăr, o mîndrie!

IOAN VLANGA

• La o lecție practică, în atelier.

Prezențe romînești la Leipzig

Tîrgul internațional de primăvară de la Leipzig constituie încă o expresie a interesului manifestat în cele mai largi cercuri ale opiniei publice internaționale pentru dezvoltarea schimburilor comerciale între toate statele. La acest tîrg participă un număr de 63 de țări, printre care și țara noastră.

Pavilionul R. P. Romîne găzduiește puternice tractoare U-65, făurite de constructorii de tractoare de la Brașov, instalații moderne de foraj pentru forajul la mari adîncimi, realizate la Uzinele „1 Mai" Ploiești, mașini-unelte pentru prelucrarea metalelor, cum ar fi freza universală FU-1 sau strungul SN-320, un război de țesut automat, mașini pentru prelucrarea lemnului și altele. Printre exponatele noastre se află și o realizare importantă a industriei optice romîne. Este vorba de microscopul universal de cercetare MC-1, ale cărui performanțe tehnice au fost apreciate de cunoscuți specialiști de la Uzinele „Zeiss" din Jena. De asemenea, aci se află expusă locomotiva Diesel, construită la Uzinele „Electroputere"-Craiova.

Expresie a dezvoltării industriei noastre socialiste, a înfloririi economiei noastre, exponatele prezente în pavilionul R. P. Romîne se bucură de buna apreciere a specialiștilor ca și a vizitatorilor.

Tîrgul de la Leipzig se numără printre manifestările constructive care preced apropiata conferință O.N.U. pentru comerț și dezvoltare, în favoarea destinderii internaționale, a înțelegerii între popoare, pentru pace.

Un răspuns pe săptămînă

VIZITE ÎN VIITOR

De bunăseamă că vizitele pionierilor la diferite întreprinderi, la gospodării agricole colective, la muzee sau în localități pitorești sînt prilej de veselie și distracție. De altfel, copilăria și voia bună sînt surori gemăne. Ele se însoțesc una pe alta, ca și cîntecul păsărilor care se înalță o dată cu sosirea primăverii.

Dar asemenea vizite au mai ales darul de a îmbogăți cunoștințele elevilor și de a le arăta frumusețile muncii.

Din acest punct de vedere mi s-au părut interesante două scrisori primite de curînd și în care e vorba de vizite organizate sub supravegherea profesorilor și instructorilor de pionieri, la două gospodării agricole colective, cu scopul de a vedea la fața locului cum sînt îngrijite animalele.

Astfel, pionierul GHIȚĂ R. GHEORGHE *din clasa a VI-a, din satul* Petru Rareș, *comuna* Ciolanu, *raionul* Drăgănești-Vlașca, *scrie între altele :*

„Împreună cu tovarășa profesoară de agricultură am făcut o vizită la sectorul zootehnic al gospodăriei colective.

Mai întîi tovarășa profesoară ne-a vorbit despre felul cum trebuie îngrijite animalele. Apoi am văzut cum sînt preparate nutrețurile, cum sînt însilozate. Pe urmă am intrat în grajduri să vedem animalele. Un îngrijitor ne-a arătat cum trebuie curățate vitele. Am luat și noi în mînă țesala și am aplicat practic cele explicate. Ce frumoasă e munca ! Mulți dintre noi vrem să ajungem zootehnicieni"

Iar pionierul CHIRIȚA ȘTEFAN *din clasa a VII-a* Calomfirești, *raionul* Alexandria, *scrie la rîndul său :*

„Acum cîteva zile am fost la Gospodăria colectivă și împreună cu îngrijitorul am țesălat cîte două vaci. După aceea am pus mîna pe mături și am făcut curățenie în grajd.

Pe cînd îngrijitorii mulgeau vacile, noi am luat biberoanele și am dat de mîncare vițeilor, pînă cînd fiecare vițel a băut cîte două kg de lapte".

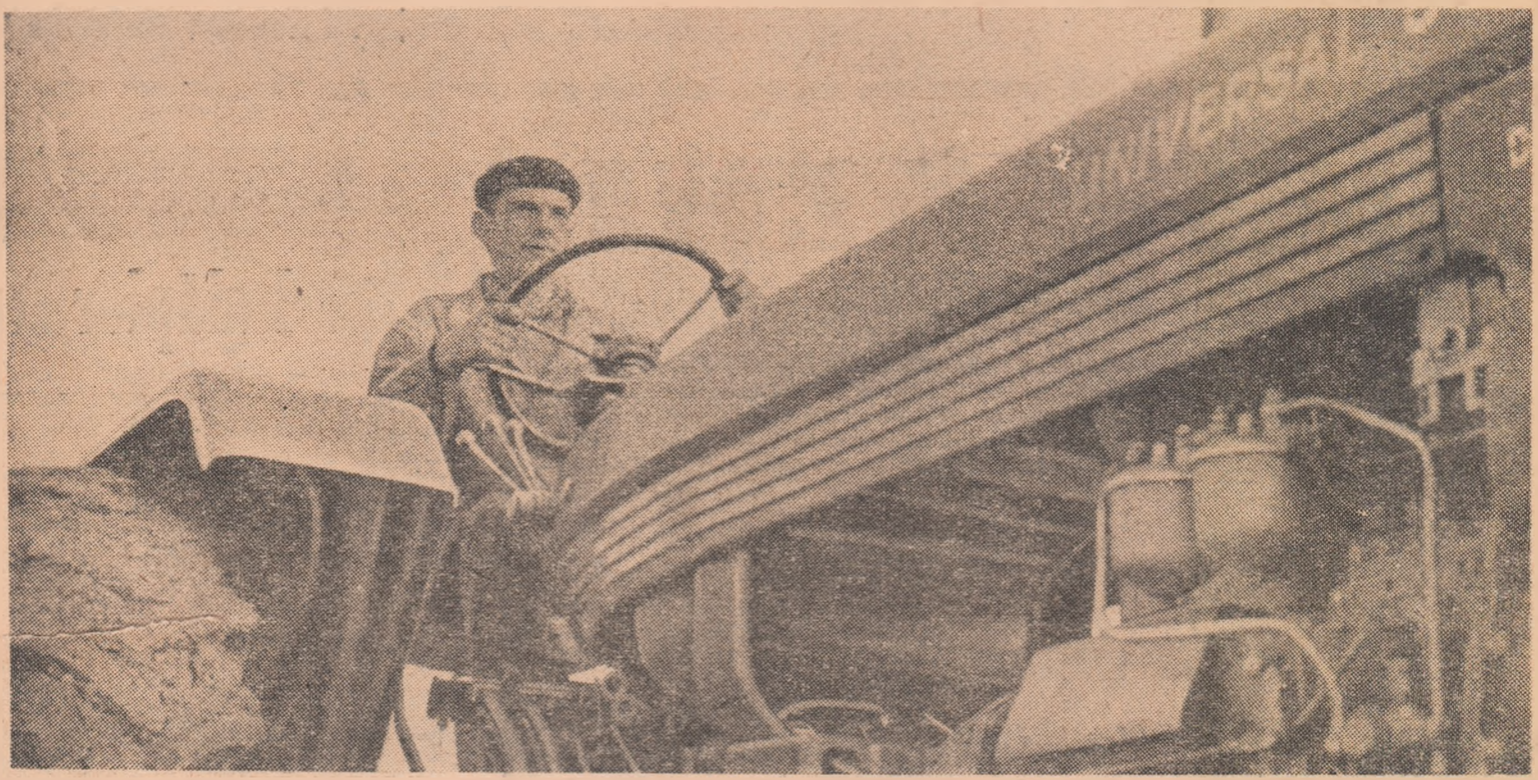
Aceste două mărturii dovedesc încă o dată ce școală prețioasă e gospodăria agricolă colectivă pentru pionieri și școlari. Vizitele la gospodărie sînt adevărate lecții practice, care iți rămîn în amintire toată viața. Dar nu numai atît. Acolo înveți să prețuiești munca, înveți să iubești avutul obștesc. Acolo ți se deschide gîndul către viitor și îți dai seama cît de interesantă e munca de colectivist în diferitele ei ramuri și specialități.

Dragi prieteni pionieri, vă sfătuiesc să vizitați cît mai des, în zilele sau în ceasurile libere, gospodăria colectivă. Cei care sînteți de la țară, gîndiți-vă că această mare gospodărie e însuși viitorul vostru. Acolo muncesc astăzi părinții și frații voștri mai mari. Acolo mulți dintre voi veți fi mîine părtași ai muncii colective, lucrători harnici ai cîmpului, brigadieri, zootehnicieni, mecanizatori. Prin cunoștințele și sîrguința voastră veți spori mereu avutul gospodăriei, asigurîndu-vă astfel un trai îndestulat și plăcut. Prin munca voastră veți întări și mai mult patria socialistă, și toate cunoștințele pe care le dobîndiți de pe acuma vor da rod înzecit mîine, spre folosul vostru și al întregului popor.

Eugen Frunză

Peste puțină vreme, puternicele tractoare conduse de oameni pricepuți și cu experiență vor ieși pe întinsul cîmpiilor. Va începe bătălia recoltelor bogate. Printre tractoriștii de frunte se numără și cei de la S.M.T. Chitila, unde lucrează și comunistul Sgîndăr Mircea, pe care îl vedeți în fotografia alăturată. Dragostea, hărnicia, entuziasmul în muncă sînt trăsături care îl caracterizează. Acum el își pregătește tractorul cu care va lucra pe tarlalele G.A.C. 1 Mai din Otopeni, unde este repartizat. Gospodarii harnici din comună îl așteaptă și îi vor încredința cu bucurie o parte din lucrări, fiind convinși că le va face cu tragere de inimă, de cea mai bună calitate.

Foto-text : GRIGORE PREPELIȚĂ

Cinste și prețuire

Ca semn de prețuire a muncii, Prezidiul Consiliului Central al Sindicatelor a luat o hotărîre, pe baza căreia organele sindicale acordă titlul și insigna de „Fruntaș în întrecerea socialistă" și „Diploma de echipă (brigadă) fruntașă în întrecerea socialistă".

Această cinste și prețuire se acordă muncitorilor, maiștrilor, tehnicienilor, inginerilor, echipelor și brigăzilor de producție care au obținut lună de lună anul trecut titlul de „Evidențiat în întrecerea socialistă".

Cu prilejul adunărilor sindicale în care se analizează îndeplinirea planului și rezultatele întrecerilor socialiste pe luna februarie 1964, au fost înmînate insigne însoțite de carnete de legitimație la numeroși oameni ai muncii, care anul trecut au fost lună de lună evidențiați în întrecerea socialistă. De asemenea, au fost înmînate și diplome brigăzilor fruntașe.

La Hunedoara au fost distinși cu insigna de fruntaș peste 1 100 de siderurgiști. Un însemnat număr de muncitori și tehnicieni au fost distinși și la Uzinele „1 Mai" din Ploiești, „Semănătoarea" din București. La întreprinderile industriale din Crișana au primit titlul peste 1 200 de muncitori, iar la Uzina „Industria Sîrmei" din Cîmpia Turzii un număr de 349 de muncitori și tehnicieni.

Înmînări de insigne și diplome de fruntaș în întrecerea socialistă au avut loc în numeroase întreprinderi din patria noastră, acelora care și-au făcut din muncă lor o chestiune de onoare. Cinste lor !

ADÎNC ÎN INIMA JUNGLEI...

Antonio Jesus Camandi răsufla greu ; dealul abrupt pe care îl escaladase îi sleise ultimele puteri. Trîntit în iarbă, privea geana abia dezlipită a lunii. Luna îl privea și ea tăcută, dar parcă razele ei șopteau totuși : „Grăbește-te ! Grăbește-te, ai tăi te așteaptă !".

Grăbește-te ! Parcă nu se grăbise ?! Se grăbise. Și încă să fi fost altul în locul său, n-ar fi prididit prin junglă. Dar Antonio cunoaște pădurea de la tată-său, vestitul vînător Kassolo Camandi. El l-a învățat să mînuie lancea și arcul, cuțitul vînătoresc și a crescut în fiul său un urmaș demn.

Acum însă pașii îl poartă spre sat, pe cărarea numai de el știută. Trebuie salvat satul. Acolo, în sat se află și mama sa, și frățiorii... Se află femei și bătrîni. Bărbații sînt toți în junglă, în nordul eliberat de sub jugul portughez de către armata angoleză de eliberare.

Și iată satul. Colibele cu acoperiș țuguiat lucesc sub razele lunii. Și deși puterile l-au lăsat aproape de tot, Antonio mai are putere să meargă din colibă în colibă, să-i trezească cu binișorul pe oameni, să nu semene panică și să poată fugi cu toții, chiar în noaptea aceasta, departe, în inima verde a junglei.

Convoiul se tîrîie greu în noapte, dar abia cînd pădurea de nepătruns a înghițit oameni și animale, Antonio ordonă cu glas scăzut : „Puteți merge mai încet !" Vorbește așa nu de frică — portughezii nu pătrund noaptea în junglă, ci de oboseală.

La Rîul Negru, sătenii s-au întîlnit cu ostașii din detașamentul armatei de eliberare din care face parte și Antonio.

Ostașii angolezi mergeau să-i întîmpine cu arma în mînă pe colonialiștii portughezi. Și-n inima lor, pulsa viu dorința de a-și vedea patria cît mai repede eliberată.

ION MUGUR

III

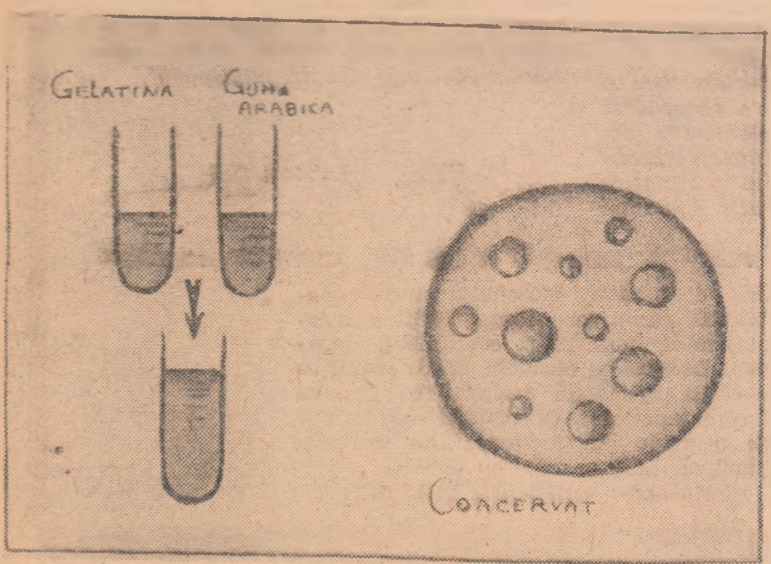
A doua etapă a evoluției materiei ne vii spre viață,

(Formarea și evoluția coacervatelor)

de acad. EUGEN MACOVSCHI

Ați aflat cum în vremuri îndepărtate, timp de milioane de ani, se formau și se adunau în apele primelor mări și oceane diferite substanțe organice. Odată însă, cînd cantitatea acestor substanțe a devenit destul de mare, s-a petrecut ceva nou, ceva care nu s-a mai întîmplat pînă atunci în istoria planetei noastre: **substanțele organice au început să se adune unele cu altele**, să se alipească unele de altele formînd un fel de grămăjoare mici de tot, un fel de picături numite **coacervate.** Din cauza lor, apele mărilor și oceanelor au devenit tulburi ca laptele. Astfel a început **cea de a doua etapă a evoluției materiei ne vii spre viață — ETAPA COACERVATELOR.**

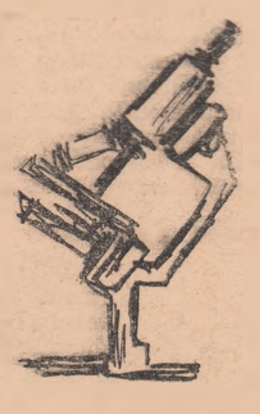
Minunate sînt însușirile picăturilor de coacervat. Suprafața acestor picături se transformă cu timpul într-un fel de învelitoare numită **membrană**; înăuntrul lor se formează diferite structuri asemănătoare celor din protoplasma celulelor vii actuale; din apa înconjurătoare pătrund în picăturile de coacervat diferite substanțe datorită cărora aceste picături devin tot mai mari, cresc, iar atunci cînd membrana nu mai rezistă la creșterea volumului lor, crapă, iar picătura mare de coacervat se fărămițează într-o mulțime de picături mai mici; înăuntrul picăturilor de coacervat unele substanțe încep să ajute transformarea altora și astfel, în aceste picături, încep să se producă anumite reacții chimice, iar noile substanțe care se formează trec din picăturile de coacervat în apa înconjurătoare. Deosebit de interesant este faptul că picăturile de coacervat, venind în atingere cu mici părticele de materiale suspendate în apă, se întind în jurul acestor părticele și le trag înăuntrul picăturii ca și cum le-ar înghiți. Datorită tuturor acestor însușiri, conținutul picăturilor de coacervat, deși nu este viu, se aseamănă oarecum cu protoplasma vie.

La început, cînd au apărut, picăturile de coacervat, erau simple, însă pe măsura trecerii timpului, deveneau tot mai complicate, tot mai mult se dezvoltau înăuntrul lor diferitele structuri, tot mai intense deveneau transformările chimice care se produceau în ele. Astfel, de la coacervate simple s-a ajuns, în decursul milioanelor de ani, la picături de coacervate evoluate, care, la un moment dat, s-au transformat în **materia vie primitivă.**

Este un basm? De loc.

Și voi, dragi pionieri, puteți obține și vedea picăturile de coacervat. Impreună cu profesorii voștri, puteți realiza unele experiențe interesante, ca aceasta, de exemplu: pregătiți într-un pahar o soluție diluată de gumă arabică (0,1%), iar în alt pahar, un volum egal dintr-o soluție diluată de gelatină (tot 0,1%). Adăugați la fiecare soluție cîteva picături de oțet. Observați că ambele soluții sînt transparente. Apoi le amestecați. Constatați că se formează un lichid tulbure. Ce s-a întîmplat? Cele două substanțe organice, guma arabică și gelatina s-au adunat între ele formînd picăturile de coacervat atît de mici încît nu se văd cu ochiul liber, în schimb fac ca lichidul să devină tulbure.

Dacă puneți la microscop o picătură din acest lichid, veți vedea că este alcătuit din apă — în care se află numeroase picături mai mari sau mai mici. Acestea sînt picăturile de coacervat. Dacă veți adăuga puțină soluție diluată de albastru de metilen, veți vedea cum acest colorant pătrunde în picăturile de coacervat care devin din ce în ce mai albastre.

Astfel, prin cercetări făcute în domeniul coacervatelor, s-a putut deduce că picăturile de coacervate apărute cîndva în apele vechilor mări și oceane au fost acelea din care, prin evoluție, s-a format mai tîrziu materia vie.

GH. ASACHI

1788 - 1869

Printre oamenii de seamă pe care i-a dat poporul romîn de-a lungul vremii se înscrie și numele lui Gh. Asachi. Inginer și arhitect, artist plastic, istoric și literat, cunoscător a numeroase limbi străine, Gh. Asachi a fost un deschizător de drumuri în domeniile cele mai variate în istoria poporului nostru din prima jumătate a secolului trecut.

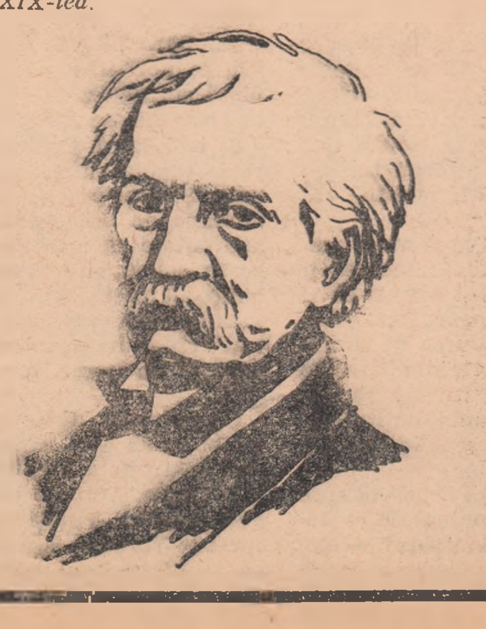
Gheorghe Asachi s-a născut la 1 martie 1788 în localitatea Herța. Școala primară a început-o la 9 ani, iar la vîrsta de numai 17 ani a obținut doctoratul în filozofie și diploma de inginer și arhitect a Universității din Lemberg. Din motive de sănătate, în anul 1805, Gh. Asachi pleacă la Viena unde a stat pînă în anul 1808. Aici el studiază matematica, apoi pleacă la Roma unde timp de patru ani studiază filologia și arheologia. In acest timp el vizitează muzee, biblioteci, teatre, cercetează monumente arhitectonice rămase de la romani. In anul 1812, Asachi se întoarce în Moldova în perioada aceea învățămîntul, așa cum era el organizat, nu funcționa în limba romînă. Patriot înflăcărat, Asachi luptă pentru introducerea limbii naționale în învățămînt, reușind ca în toamna anului 1813 să înființeze prima clasă de ingineri hotarnici în limba romînă, pe lîngă școala grecească din Iași. La începutul anului 1827, Asachi participă la înființarea primei școli romînești de grad gimnazial, Școala normală de la Trei Ierarhi din Iași. Ca organizator și îndrumător al învățămîntului public în Moldova, Asachi a extins rețeaua școlilor elementare și gimnaziale romînești, a elaborat regulamente, programe analitice și manuale școlare. La insistențele lui, în anul 1834 se înființează prima școală elementară de fete. Intre anii 1833 și 1835, Asachi conduce lucrările pentru înființarea Academiei Mihăilene, în care învățămîntul mediu reorganizat se completează cu cîteva ramuri ale învățămîntului superior. Asachi a fost în fruntea susținătorilor limbii romîne ca limbă de predare, opunîndu-se domnitorului Mihail Sturza care propunea ca în Academia Mihăileană limba de predare să fie franceză.

La 1 iunie 1829 Asachi înființează primul ziar politic și literar moldovenesc, „Albina romînească".

Fondator și sprijinitor al Societății de medici și naturaliști din Iași create în anul 1833, Asachi a desfășurat și o intensă activitate de popularizare a științei și de educare a patriotismului.

Gh. Asachi și-a închinat toate forțele, tot talentul și spiritul său organizatoric progresului cultural, științific al patriei sale. Activitatea de luminare a poporului romîn, de creștere a conștiinței naționale pe care o desfășura el, nu era pe placul boierilor și al domnitorului. Din această cauză, Gh. Asachi a fost îndepărtat treptat de la viața culturală a țării. In anul 1869, în vîrstă de 81 de ani, Gh. Asachi moare.

Figură reprezentativă și luminoasă a culturii noastre, Gh. Asachi are meritul de a fi contribuit la dezvoltarea vieții culturale romînești din secolul al XIX-lea.

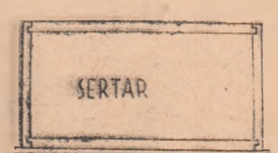

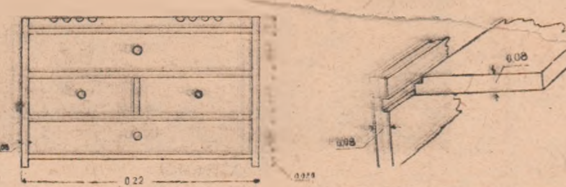
Construiți-vă singuri

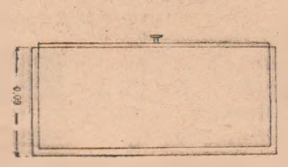
Dulăpior cu sertare

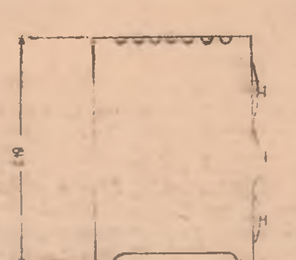
Dulăpiorul cu sertare servește pentru ținut ace, ață, nasturi și diferite lucruri necesare în gospodărie.

El se construiește din lemn de tei, întrucît pe față și părțile principale se aplică o sculptură ușoară (colțișori), sau se desenează motive naționale care se pot picta sau pirograva.

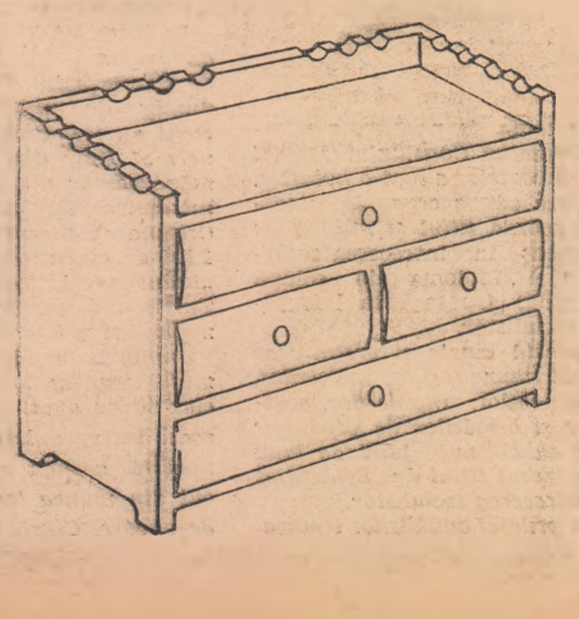
Procedeul de lucru. Se ia o scîndură lungă de 1,20 m., lată de 0,10 m, groasă de 0,01 m și se îndreaptă cu rindeaua la dimensiunile arătate în schița de mai sus. Se croiesc părțile laterale și cele patru despărțituri, spătarul se face din placaj. Pentru cele patru sertare din interiorul dulăpiorului se ia, de asemenea, o scîndură de tei, subțire de 6 milimetri, iar pentru fața sertarelor o scîndură de 8 milimetri grosime. Butonii din fața sertarelor pot fi din lemn sau metal.

Toate încheieturile de la dulăpior și sertare vor fi încheiate prin încheietură *lambă și uluc (nut și feder)*. Incleieturile se pot face cu clei cald sau rece.

După montare (asamblare) se șlefuiește bine, apoi se desenează locul pentru sculptură sau pirogravură. După ce ați terminat sculptura sau pirogravura, șlefuiți toate piesele din nou. Ultima operație pe care o faceți este lăcuirea. Se preferă nitrolac sau expres-lac.

AL. REPAN

responsabilul Cercului „Micii constructori în lemn", Palatul pionierilor, București

Adeverință de primire

FRUMUSEȚEA ORAȘELOR

Pentru a doua oară în decurs de cîteva săptămîni corespondenta noastră IONIȚĂ ECATERINA din Alexeni, raionul Urziceni, *ne adresează o întrebare, care, se vede, o preocupă. E o întrebare interesantă, ce-i drept. Și grea. Iat-o, așa cum reiese din scrisoarea ei :* „În încheiere, revin cu o întrebare pe care ți-am mai pus-o odată: care e cel mai frumos oraș din lume ?“.

Vedeți ! E o întrebare interesantă, grea. Sînt multe orașe în lume și multe sînt frumoase. Dar care e cel mai frumos ? Hm... Dacă Ioniță Ecaterina ne-ar fi întrebat, de pildă, care e cel mai vechi oraș răspunsul ar fi fost mai simplu. Există acte de naștere ! La fel, dacă ar fi întrebat : care e cel mai populat oraș, sau cel mai însorit, sau cel mai nordic... Există în această privință coordonate sigure : statistici, geografie, meteorologie etc. Te duci la bibliotecă, cercetezi și după o oră ai răspunsul. La întrebarea ta însă, dragă Ecaterina, nu bibliotecile dau răspunsul. Cred că te-ai convins singură. Răspunsul îl pot da numai oamenii, inimile lor.

De la început trebuie spus că un oraș nu înseamnă numai clădirile, parcurile și străzile lui. Un oraș nu se poate separa de oamenii care l-au construit, care îl locuiesc. Ei, acești oameni, i-au făurit frumusețea, i-au dăruit nota personală, pitorescul, au încorporat în ziduri geniul lor, gustul etc. Orașul frumos este opera tuturor, de la copii la vîrstnici, în care tot ce s-a lăsat valoros este preluat și înfrumusețat, în care ca o permanentă ștafetă, din mînă în mînă, din inimă în inimă, circulă această dorință a tuturor. Așadar, un oraș în care toți se preocupă de frumusețea lui, o învață, o prețuiesc ca pe un bun comun, dar și ca o expresie a personalității fiecăruia poate deveni cel mai frumos oraș din lume. Ceva mai precis e greu de spus, dar cred că asta e destul de precis.

Sînt la noi asemenea orașe ? Nenumărate ! Priviți harta patriei. În fiecare oraș, în întîmpinarea frumuseții ies nenumărate inițiative : „Casa noastră ca o floare“, „Pentru titlul de cea mai curată stradă“, „Orașul nostru, cel mai frumos din raion“. Pionierii răspund, spre cinstea lor, acestor chemări. Orașele renăscute ale patriei noastre libere dobîndesc noi podoabe, zi de zi. Bine, dar care o să fie cel mai frumos dintre toate? Știu eu ? Ți-am spus, întrebarea e grea.

Principalul este că am descoperit criteriul răspunsului : Cel mai frumos oraș din lume este cel pe care oamenii se străduiesc să-l facă cel mai frumos. Iar competiția continuă, poate continua și va continua sute și mii de ani de acum încolo. E un concurs ce merită să nu se încheie niciodată prin proclamarea vreunui laureat. Căci titlul acesta este expresia luptei oamenilor pentru bine, fericire și frumos, o luptă ce nu cunoaște niciodată armistițiu spre binele oamenilor și spre frumusețea orașelor. Slăvind frumusețea orașelor noi cinstim pe oameni, pe toți oamenii lor. De la ce vîrstă ? Aici nu există dispensă de vîrstă, dar să zicem, de la vîrsta cînd iei primul zece la matematică, viitorule arhitect...

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Vești de la corespondenți

SĂRBĂTOARE ÎN CLASA A V-A

Clopoțelul a sunat sfîrșitul orelor. Și totuși, în clasa a V-a intră o tovarășă profesoară, alta și alta. Grăbită, sosește o colectivistă apoi, altele... De ce oare ? Este vreun examen ? Nu. Nici vorbă.

În clasa a V-a e sărbătoare ! Copiii îmbujorați de emoție ascultă.

„Tu, iubita mea învățătoare,
Cu povețe drepte calea-mi semeni“.

Versurile poetei Nina Cassian, recitate cu căldură, fac să strălucească mai viu ochii învățătoarei.

Pionierii Carageță Mariana, Buciog Maricela, Antonie Lucreția, Ciupercă Cecilia, Stanciu Ion și alții au cîntat, au recitat în cinstea invitatelor ; mame și profesoare.

CIUPERCĂ CECILIA
Școala de 8 ani
Satu Nou, Panciu.

NUMAI NOTE BUNE

Dacă răsfoiești catalogul clasei a VII-a te vei bucura din toată inima. Vei întîlni numai note bune... Aceasta, în urma angajamentului luat de pionierii și școlarii din clasa noastră. Cu toții urmăm exemplul pionierilor Rominu Viorica, Crețu Ion și alții fruntași la învățătură.

Învățăm cu sîrguință, în dorința ca sfîrșitul trimestrului să aducă realizarea angajamentului luat.

CHIRIȚĂ ȘTEFAN,
cl. a VII-a
comuna Țigănești,
raionul Alexandria

A MUNCI ESTE O DATORIE DE ONOARE

Așa am intitulat adunarea de detașament, la care am invitat pe tatăl unui coleg de-al nostru, muncitor fruntaș. Acesta ne-a vorbit despre datoria de a munci, de a învăța bine. Pionierii Bădițu Nicolae, Gregiu Georgeta, Iotan Florian au arătat care este „cheia“ succeselor la învățătură. Și Răcănel Marian, puțin certat cu învățătura n-a mai tăcut ca de obicei : s-a angajat să pășească pe un drum nou — drumul notelor bune.

Colectivul de conducere al detașamentului nr. 1, Școala de 8 ani nr. 30, București

Știri

— *Pionierii și școlarii din satul* Busulețu, *comuna* Grecești, *raionul* Strehaia *au prezentat la căminul cultural un frumos program artistic. Printre cei mai buni interpreți au fost și Cimpoeru Nicușor, Fruntelată Mihai, Dina Felicia, Iorga Emil, Ifrim Ecaterina și alții.*

★

— *Zilele acestea pionierii Crăciun S., Condorupis A., Preda M., Chirculescu N., Muger M., Sorescu I., Ghender E., Bugarin D., Popescu L., Platan F., fruntași la învățătură și în activitățile pionierești de la Școala medie nr. 1 Lugoj au primit distincția pionierească*

★

— *Pionierii Școlii de 8 ani nr. 5 din* Constanța *au predat I.C.M.-ului 2 100 kg de fier vechi.*

FRUNTAȘI LA ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI ÎN ACTIVITATEA PIONIEREASCĂ

GROSU EM. ELENA,
clasa a III-a, Școala de 8 ani
Grajduri, raionul Iași.

HALALAI PUIU
clasa a IV-a, Școala de 8 ani
Giarmata, regiunea Banat

POPESCU LILIANA,
clasa a IV-a B, Școala
de 8 ani nr. 1, Oltenița.

JUGANARU ARGHIR,
clasa a V-a, Școala de 8 ani
Satu Nou, Panciu.

SÎNCRAIAN CORNEL,
clasa a VII-a, Școala
de 8 ani Sînandrei, Deva.

Prin muzeele patriei

din viața lui moș Virgulă

O baracă lungă, în curte un copac bătrîn, de jur-împrejur un gard de mahala oropsit. Sîntem în anul 1860, iar clădirea descrisă nu e alta decît... *Școala Domnească* din Ploiești. Alături — unul din elevi. Are 8 sau 9 ani, o față rotundă, trăsături fine, frumoase... Abia-l poți ghici în băiețelul din fotografie pe marele scriitor și dramaturg de mai tîrziu. Și totuși, poza este a elevului Ion L. Caragiale, fiul Ecaterinei Caragiale — născută Caraboaz — și al magistratului ploieștean Luca Caragiale.

Ca și prietenul său, B. Ștefănescu-Delavrancea, Ion Caragiale, născut în satul Haimanale (unde-și petrece copilăria în mijlocul unei familii strîns legată de începuturile teatrului romînesc, în mijlocul pălmașilor copleșiți de nevoi) vine la oraș, la Ploiești, să-și petreacă anii de școală sub înrîurirea nu a unui întunecat dascăl ca Domnul Vucea, ci a luminatului dascăl ploieștean Basil Drăgoșescu, care sădea elevilor săi o dragoste fierbinte pentru țară în climatul idealurilor revoluției de la 1848 Cînd Domnul Cuza vizitează Ploieștii, Basil Drăgoșescu cu elevii săi îi ies în întîmpinare, eveniment ce rămîne adînc săpat în inima lui Caragiale pînă în anii bătrîneții.

Dar fotografiile, documentele, desenele de la Muzeul Memorial „I. L Caragiale" din Ploiești *) ne conduc pașii, mai departe, prin locurile pe unde au străbătut cîndva și pașii marelui dramaturg. Iată Bucureștii anilor 1868-1869. Aici sosește tînărul Ion, de 16 ani, pășind în lumea teatrelor și apoi în cea a gazetăriei, în contact nemijlocit cu realitățile aspre ale vieții. Și iată două documente emoționante — două fotografii : Mihail Eminescu și I. L. Caragiale ; sînt două poze din vremea primei lor întîlniri ! Și iată și un alt document — o revistă, „Ghimpele", *prima la care colaborează* Caragiale, iar vis-a-vis, pe un alt perete, zîmbesc parcă paginile îngălbenite de vreme ale „Revistei contimporane", *prima în care tînărul proaspăt poposit în lumea scrisului își consemnează numele* sub o poemă — „Versuri". Ceva mai departe, altă *primă revistă :* „Claponul", *întîia revistă înființată și redactată în întregime de Caragiale.* Materialul de observație și tratarea acestuia în „Claponul" prevesteau de pe atunci pe creatorul teatrului politic și al „momentelor" de mai tîrziu Și iată epoca de la „Timpul", epocă în care se consolidează prietenia sa cu Eminescu, cu Slavici..

Anii 1879-1890 sînt anii marilor creații caragialești. „Nimic nu-i arde mai mult pe ticăloși ca rîsul" spunea Caragiale. Și conducîndu-se după acest precept, în uimitoarele sale opere, izvorîte din revolta populară împotriva asupritorilor, el înfierează ideologia și moravurile claselor stăpînitoare, democratismul lor de paradă, monstruoasa coaliție împotriva poporului. Un desen sugestiv din muzeu ni-l prezintă pe „eroul" campaniilor electorale burghezo-moșierești : *mardeiașul,* figură de tristă amintire, bătăuș și bețiv, brutal cu sărăcimea mahalalelor și satelor, servil pînă la slugărnicie cu cei avuți, care-l plăteau.

Iată și două „scene" de păpuși, reprezentînd personaje caragialești în diferite situații din piesele „O scrisoare pierdută" și „Conul Leonida față cu reacțiunea"... Iată și desenele cunoscutului caricaturist Aurel Jiquide la „O noapte furtunoasă".. Iată costumele diferitelor personaje caragialești interpretate de vestiți actori ai teatrului romînesc ca Ștefan Iulian, Ion Brezeanu... Și iată-l pe Ion Luca Caragiale în mijlocul familiei sale, cu fiica sa Ecaterina și fiul său Matei.

Anii ultimului deceniu al secolului XIX îl apropie pe Caragiale de lumea uzinelor și atelierelor bucureștene ; un desen ni-l înfățișează la „Clubul muncitorilor", unde vorbește acestora despre caracterul reacționar al „Junimii"

1904 — an trist pentru marele dramaturg. Părăsește țara, poporul în mijlocul căruia a trăit. Dar stabilindu-se la Berlin în semn de protest față de dușmănia cu care l-a întîmpinat de-a lungul anilor oficialitatea burghezo-moșierească, Caragiale rămîne strîns legat de viața patriei și a poporului său, pe care vine să-l viziteze de mai multe ori. Și iată una din ultimele sale fotografii : cu un grup de prieteni, în fața monumentului lui Karl Marx de la Berlin...

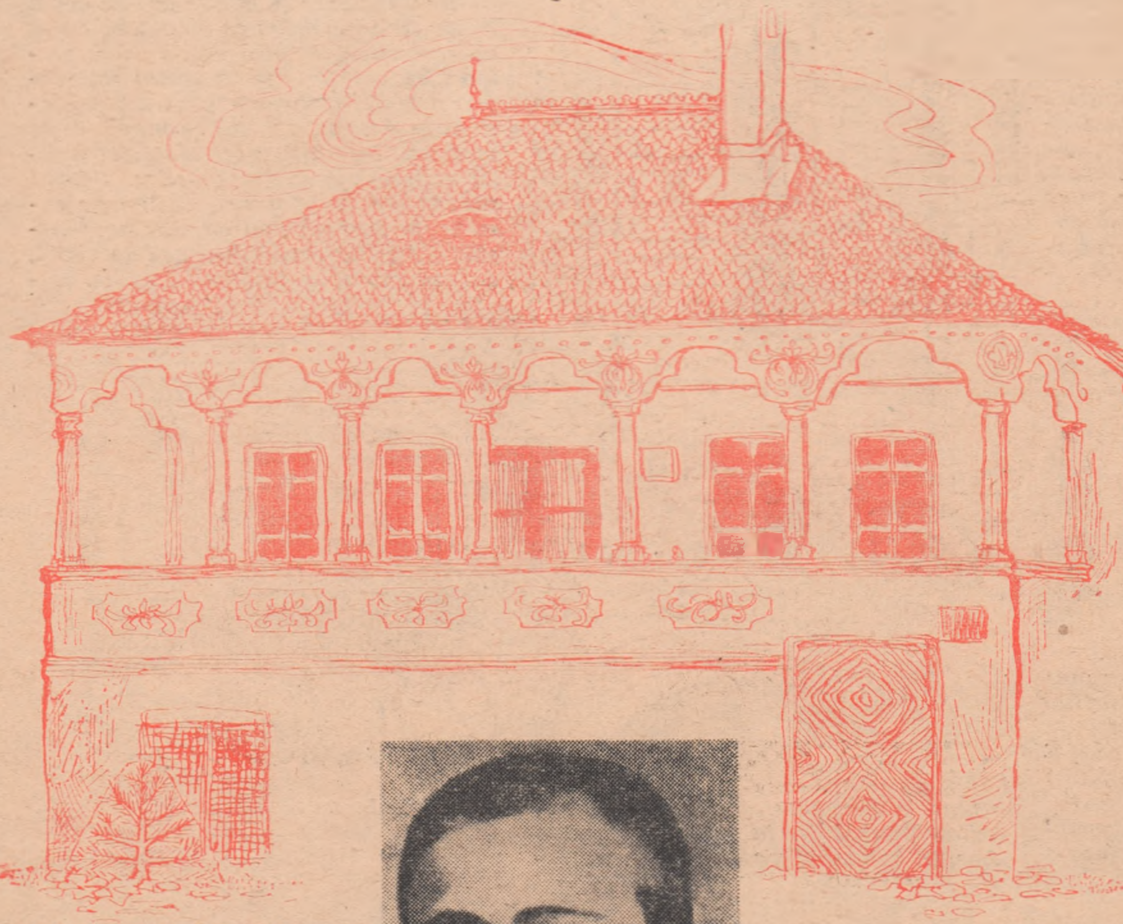
★

Anii au trecut și puterea populară a dat o nouă viață operei nemuritoare a lui Caragiale. O sală a muzeului prezintă nenumărate ediții ale operelor sale în țara noastră, peste hotare... afișe și inserări din gazete ce au apărut în străinătate vestind reprezentarea unor opere ale marelui nostru scriitor. Cîteva cifre sînt edificatoare pentru respectul și dragostea cu care poporul nostru cinstește azi opera lui Caragiale : „O scrisoare pierdută" s-a jucat între 1884-1944 de numai 319 ori, iar din 1944 pînă în 1961 — de aproape *4 100* ori ! Din 1944 pînă în 1961 operele lui Caragiale au apărut la noi în 60 de titluri și peste *un milion* tiraj !

„*Muzeul memorial I. L. Caragiale*" din *Ploiești,* instalat în casa Dobrescu, monument arhitectonic din secolul XVIII, este o nouă dovadă de prețuirea acordată marelui nostru dramaturg. Și pionierii arată o deosebită dragoste hîtrului și neuitatului autor al lui Goe, al „Pedagogului de școală nouă", neuitatului „moș Virgulă", poreclit astfel pentru dragostea cu care se apleca el asupra limbii și expresivității ei. Întîiul vizitator al muzeului pe 1964 a fost un pionier ploieștean, iar primului i-au urmat apoi nenumărați, al căror nume se află înserate în cartea de impresii a muzeului.

Vizitați și voi acest muzeu, copii !

EMIL EMANOIL

Casa Dobrescu din Ploiești

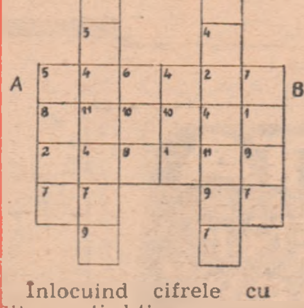

I. L. Caragiale copil

*) = *întregul articol e redactat pe baza materialelor din muzeu.*

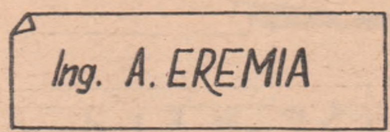
REBUS • REBUS • REBUS

Aritmogrif

Înlocuind cifrele cu litere veți obține pe vertical 6 personaje caragialești, iar de la A la B o cunoscută schiță.

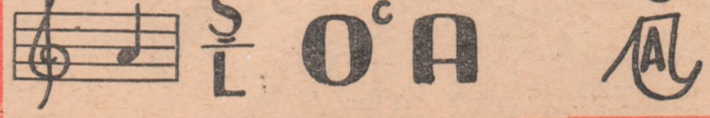
Carte de vizită (3,7)

Aflați prin anagramare ce personaj caragialesc se ascunde în cartea de vizită de mai sus.

Biverbe din „Momente și schițe" și „O noapte furtunoasă"

(2,5) (1,6) (5,3)

Citiți această carte:

Povestiri despre George Enescu

de IONEL HRISTEA

O zi de vară. În mijlocul unui tufiș tainic, un băiețel dirijează o „orchestră". Ața întinsă pe o bucată de lemn era „vioara", buzele lui țuguiate înlocuiau fluierul, iar două bețișoare care loveau ritmic o scorbură erau „țambalul".

Băiețelul în vîrstă de trei ani căruia părinții îi ziceau Jurjac, dirijorul, instrumentistul și compozitorul acestei originale orchestre era acela care, mai tîrziu, avea să devină gloria muzicii romînești, cel care a dăruit omenirii opere muzicale nepieritoare — marele George Enescu. Din copilărie îndrăgește nespus muzica, dorește fierbinte să învețe el însuși să cînte, să compună. De aceea cînd la patru ani părinții îi dăruiesc o vioară-jucărie — micul Jurjac o sfărîmă și strigă :

— Nu vreau vioară de jucărie, vreau vioară adevărată !

Iar cînd primi o vioară adevărată nu se mai despărți de ea. Surprinzînd talentul și marea dragoste pentru muzică a lui George Enescu, părinții îi călăuzesc cu grijă pașii. Sfătuiți de Eduard Caudella, părinții îl trimit pe Jurjac la Viena unde studiază cu asiduitate și pasiune comorile muzicii universale. La Viena a descoperit, o dată cu muzica, și prețul ei. A înțeles că nimeni nu a ajuns la artă pe căi ușoare. După Viena, au urmat studiile de la Paris unde la fel ca și la Viena talentul său este remarcat din primele zile, deși tînărul student al conservatorului venit din Romînia avea doar treisprezece ani. Studiază vioara, dar un gînd îl frămîntă, îl urmărește continuu : vrea să compună, să îmbine în muzica sa frumusețile plaiurilor romînești, oamenii, cîntecele și jocurile lor, glasul mamei și ciripitul păsărelelor, viața poporului său cu bucuriile și tristețile lui. Din marea lui dragoste de țară, din talentul și măiestria lui, s-a născut primul său monument muzical închinat țării : „Poema Romînă". Lucrarea a fost înscrisă în programul vestitei orchestre Colonne din Paris și primită cu aplauze de pretențiosul public parizian.

Succesele continuă... George Enescu urcă vertiginos drumul gloriei...

...Povestirile scrise cu multă căldură, cu dragoste și admirație de Ionel Hristea vă înfățișează aspecte din viața acestui titan al muzicii care a închinat patriei sale opere de valoare mondială, care a împletit cu măiestrie în muzica sa marile comori folclorice ale poporului.

Citiți această micuță carte. Prin ea îl veți cunoaște, îl veți iubi mai mult pe George Enescu, cartea vă va deschide setea de a-i cunoaște tot mai bine opera și viața, marea sa perseverență, modestia și dragostea de țară.

C. NICULESCU

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361